

* Mijn verhaal

Brigitte (38) is arm opgegroeid en helpt nu lotgenoten

"Zes jaar geleden veranderde een toevallige ontmoeting mijn leven. Op een begrafenis kwam ik iemand tegen die mij nog gekend had als kind. Toen ging ik vaak naar een dagcentrum, en Lut werkte daar als hulpverlener. Thuis had ons gezin grote problemen. Onze armoede was niet zichtbaar voor de buitenwereld, we woonden in een huis dat in orde was, en zagen er verzorgd uit. Maar er hing voortdurend geweld in de lucht. Mijn moeder probeerde ons wel te beschermen, maar dat lukte niet altijd. Een onhoudbare toestand. Als jonge tiener begon ik me los te maken van ons gezin. Ik zorgde dat ik bij vriendinnetjes kon blijven slapen, ben opgevangen geweest door kennissen, maar ik kwam ook op mindere goeie plekken terecht. En zo raakte ik van de regen in de drop. Ik had altijd, ook als kind al, het gevoel dat ik bij niemand terecht kon met mijn problemen. Daarom betekende het veel voor me toen Lut me op die begrafenis aansprak en toegaf dat ze destijds geen

met een probleem naar het OCMW gaat, dan wordt er van je verwacht dat je je hele privé-situatie op tafel legt. En dan beginnen ze meteen over budgetcontrole en begeleiding. Dat is veel te drastisch, dat mag nooit de eerste stap zijn. Je hebt het gevoel dat je verantwoording moet afleggen voor alles wat je doet, en daar heb je op zo'n crisismoment geen boodschap aan. Je wilt ervoor zorgen dat je zo snel mogelijk eten kunt klaarmaken voor de kinderen. Als hulpverleners de zaken eens op die manier bekijken, dan begrijpen ze al beter waarom iemand niet komt opdagen. Maar evengoed zijn er langs de andere kant van de barrière veel misverstanden. Als hulpzoekende kom je helemaal opgefokt op zo'n dienst aan: je probleem moet in jouw ogen nu meteen opgelost worden, maar je geeft jezelf al bij voorbaat geen kans. Want ze zullen je toch weer niet begrijpen, of je bent al zo vaak komen aankloppen... Nog zoiets: briefomslagen met venstertjes. Voor

"Kansarmen verdienen ook respect. Ze houden vaak een heel gezin draaiend met zo goed als geen geld"

idee had van mijn thuissituatie. In mijn oren klonk dat als de erkenning waar ik al jaren op zat te wachten. Ze gaf me ook een boek met verhalen over kansarmoede. Ik besepte voor het eerst dat ik zelf kansarm was. De klap kwam hard aan, maar het werkte wel bevrijdend.

Via Lut kon ik aan een opleiding voor ervaringsdeskundigen in sociale uitsluiting beginnen. Daar leer je, vanuit je eigen ervaring, lotgenoten helpen en organisaties coachen die met minderbedeelden in aanraking komen. De eerste twee jaar werk je met je eigen levensverhaal. Alles wat je had weggestopt, spit je weer naar boven. Een angstaanjagende ervaring, het is belangrijk dat er dan een team rond je staat dat je opvangt. Ik heb veel aan die mensen gehad. Vroeger was ik 'die met de grote mond'. Ik heb dat leren te kanaliseren, nu noemen ze mij communicatief en assertief.

Nadat ik in juni afgestudeerd was, kon ik aan de slag op een dienst die hulpverleners raad geeft over de omgang met mensen in armoede. Er bestaat nog veel onwetendheid. Zo begrijpen hulpverleners bijvoorbeeld niet waarom iemand na drie oproepen nog steeds niet komt opdagen voor een gesprek bij het OCMW. Wel, daar kan ik vanuit mijn eigen ervaring uitleg over geven. Als je

mensen in armoede meteen verdacht, want die komen vaak van officiële instanties. En dat is meestal geen goed nieuws: het zijn rekeningen, of aanmaningen, of boetes. De financiële rompslomp waar je als arme in zit, is vaak uitzichtloos. Dus maakt het op den duur niet meer uit of je ze openmaakt of niet, en belanden ze vaak meteen in de vuilnisbak. Als ervaringsdeskundige kun je dat soort vergissingen helpen te voorkomen.

Wat ik vooral zou willen bereiken, is dat mensen niet alleen de fouten van kansarmen zien, maar ook hun kracht. Ze slagen er toch maar in de boel draaiend te houden met zo goed als geen geld. Zelf zit ik nu beter in mijn vel. Vroeger ging al mijn energie naar mijn kinderen, ik deed er alles aan opdat zij het beter zouden hebben. Voor mezelf had ik het al opgegeven. Nu zie ik voor mezelf weer een toekomst."

Brigitte werkt als opgeleide ervaringsdeskundige bij TAO-Vlaanderen (Teams voor Advies en Ondersteuning rond Armoede). Meer info op www.de-link.net. 17 oktober is Werelddag van Verzet tegen Armoede.

Tekst: Anne Adé.

WILT U OOK UW VERHAAL VERTELLEN?

Schrijf met voldoende gegevens (die door ons discreet behandeld worden) naar Libelle - Mijn verhaal, Uitbreidingstraat 82, 2600 Berchem. Of mail naar mijnverhaal@libelle.be